

PROSTOR

březen - duben 2013

A je tady jaro. Opravdové, i když tu a tam ještě trochu, no, spíš víc, studené. Taky jste si všimli, jak dokáže příroda skokem dohnat to, v čem ji letošní poněkud dlouhá zima bránila? Jaro je nejen na fotografii a spodním obrázku, který namalovala Jana Pěčová, ale je i kolem nás. A jestli náhodou zrovna prší nebo fučí, sluníčko můžeme mít pořád v duši.

My jsme pro Vás opět připravili nové číslo Prostoru, ve kterém to zaznívá už více optimistickými tóny. A aby ne, vždyť naši žáci získali další pěkná ocenění v národních soutěžích ZUŠ, včetně našeho redaktora Filipa, takže máme důvod jim i jejich učitelům aspoň takovým způsobem za reprezentaci naší školy poděkovat a navíc nebude dlouho trvat a budou tady prázdniny. Pěkné počtení Vám přeje naše redakce.

Ze soutěžních prací

Také naši redaktori poslali své práce do dvou soutěží: první vypsal Česká pošta a soutěž nesla název: **Proč je voda drahocenná**. Šlo o vyprávění ve formě dopisu. Druhá byla na téma: **Domácí mazlíček**. Držme našim redaktorům palce, a současně si můžete přečíst některé z nich.

Dané téma mi vnušlo nápad zjistit něco o problémech s vodou v jiných částech světa, konkrétně na Haiti. Rozhodla jsem se ihned napsat dopis jakémukoliv dítěti, které žije na tomto poměrně chudém ostrově blízko jižní Ameriky a zjistit od něj nějaké informace. Sama nevím, co bych o vodě jinak psala, protože jsem to nikdy jako problém necítila. Prostě voda je – a hotovo.

Ahoj kamarádi,

žiju v Čechách, kde jak si myslím máme vody dost, ale slyšela jsem, že u vás je to jiné. Jste spokojeni se zdroji pitné vody? Nebo nejste? A proč? Co vás na Haiti nejvíce trápí?

Jak dlouho trvá, než vám například dovezou vodu? Nebo jak daleko musíte pro vodu chodit? Jaké tam máte podmínky? Máte u vás časté povodně (hodně jsem o tom četla)? Kdy byla poslední povodeň a kolik toho napáchala?

Děkuji za odpověď, Petra Hůlková

A z Haiti přišla skutečně odpověď' (překlad mi pořídil kamarád):

Ahoj Petro,

děkuji za ti za tvůj dopis a za zájem, který jsi o nás projevila. Nikdo nám moc nepíše.

Nežli začnu, nejdříve se ti představím: Jmenuji se Alexandra Sekvony, je mi 14 let. Žiju na vesnici blízko hlavního města.

Nejsme spokojeni ani zdaleka, vody tady sice máme docela dost, ale jde o vodu špinavou nebo nepitnou.

Nikdo nám sem moc často vodu nedovází, jednou do měsíce sem přijede firma, která vozí do naší vesnice čistou pitnou vodu v cisternách. Každá rodina má nárok a dostane 6 sedmilitrových kanystřů. Pokud bychom si chtěli obstarat vodu sami, museli bychom jít nebo jet hodně daleko od domova, až do vedlejších vesnic nebo města, kromě toho za vodu se hodně drazé platí.

Na druhou stranu klimatické podmínky v naší zemi jsou hodně deštivé. Jsou tu časté povodně, které vyplaví baráky, obchody, školy i nemocnice. Zažila jsem to už. Je to hrozné. Často se jako první musíme postarat o vlastní věci, o malé děti, staré nebo nemocné lidi i o domácí mazlíčky a zvířata vůbec. *Dokončení na str. 6*

Široká paleta zájmů Filipa dovedla i do školní redakce

Filip oslavil v prosinci 10. narozeniny, ale na svém kontě už má řádku úspěchů získaných v soutěžích základních uměleckých škol. Letos ve své kategorii zvítězil v krajském kole soutěže hry na klávesové nástroje – na keyboard – pořádané v Karlových Varech a k zaslouženému prvenství si přidal postup do celostátního kola, které se bude konat v Brně... Filip je žákem pana učitele Vlada Hrinka, současně ještě navštěvuje výuku hry na bicí u pana učitele Petra Finka.

Je to sympatický rtuťovitý kluk, se širokou paletou zájmů hlavně v oblasti kultury (hudba, divadlo, literatura – podílí se na tvorbě našeho časopisu, rád fotografuje), baví ho ale i práce s počítačem a samozřejmě sport, i když ten už tak aktivně nedělá. Není čas.

Filipe, můžeš prozradit, kdy a jak si s hrou na klavír začal?

Já chtěl hrát na klavír snad od chvíle, kdy jsem ten nástroj poprvé uviděl. Starší sestra měla doma klávesy, no teda spíš takovou hračku s klávesama. Naučila mě hrát písničku Kočka leze dírou, uměl jsem to hned a hned jsem taky začal prosit maminku, abych se mohl učit hrát. Mamka mě pak přihlásila do zdejší ZUŠ. To mi bylo asi šest let.

Jaké byly tvoje první noty?

První moje noty byla knížka, která se jmenovala Nová klavírní škola. Na konci byla již těžká cvičení, byly tam Bachovy skladby. Hrozně jsem byl na to pyšný, že mám noty. Nechci se chlubit, ale hrát podle not v této knížce jsem s panem učitelem zvládl dříve nežli uplynul rok. Bavilo mě to.

Máš doma klavír?

Když jsem začínal, tak našim doporučili, abychom si pořídili klavír. První klavír jsme přivezli ze Žírovic. Byl ale rozladěný a tak pan učitel Hrinko doporučil jednoho ladiče, aby to dal do pořádku. Přijel taxík, z něho vystoupil pán, který měl bílou hůl. Řekl jsem

"To by nám tak chybělo." Pak se to potvrdilo. Byl slepý. On ale k tomu nepotřeboval oči. Stačil mu úplně sluch – a ten klavír naladil nádherně.

K dalším narozeninám jsem potom dostal velké klávesy Casio 3000. Já se totiž ke klavíru začal učit hrát i na klávesy. Mně se to líbí.

Pamatuješ se na svou větší první soutěž?

No jasně. Asi po dvou letech jsem už jel na svou první krajskou klavírní soutěž do Chodova, kde jsem skončil na druhém místě. Soutěže ve hře na klavír se konají vždy jednou za tři roky. Teď jsem se zúčastnil soutěže ve hře na keyboard, ve III. kategorii.

Ještě někdo spolu s tebou z františkolázeňské školy na této soutěži byl?

Ještě ze třídy pana učitele Vlada Hrinka soutěžila Tereza Čeháková a ze třídy paní učitelky Dany Staré Julie Dančová. Obě skončily na třetích místech.

Jaký jsi z této soutěže měl pocit?

Dost dobrý, protože se mi podařilo zvládnout i těžké skladby. Byl jsem hrozně spokojený a spokojený byl i můj pan učitel Hrinko. Teď už se těším na celostátní kolo, ani moc velkou trému nemám, jsem na to hodně zvědavý. Taky na to, jaká tam bude konkurence.

Ty ale také hraješ na bicí. Co k tomu řekneš?

To mě taky baví a myslím si, že mi to i jde. Šlo mi to vlastně už od počátku. Pan učitel Petr Fink mi dává hrát i těžké noty, které jsem v životě neviděl a já to zatím zvládám.

Ještě můžu na tebe prozradit, že hraješ v kapele. Představíš ji blíže?

S panem učitelem Hrinkem máme kapelu s názvem Basta Fidli. Celkem je nás pět, hraju tam na klavír. Pan učitel hraje na baskytaru. Teď nás čeká vystoupení ve františkolázeňském divadle. Náš repertoár tvoří moderní skladby, hlavně džez (jazz), ale i současná moderní hudba. Některé skladby a písničky pak do moderní podoby upravuje pan učitel.

To je, co se týká hudebních nástrojů, všechno?

Zatím ano, ale od maminky mám slíbeno, že mě ještě přihlásí na kytaru. Ten nástroj se mi moc líbí.

Na začátku jsem představila i tvoje další zájmy. Ale spoň nám o nich něco stručně řekni.

Tři roky jsem navštěvoval dramatický obor u paní učitelky Jarmily Markové, ale z časových důvodů jsem skončil. Nechal jsem si jenom obor tvůrčího psaní a dělám školní časopis Prostor. Hlavně počítačovou grafiku, to mi opravdu jde (doplnění paní učitelky: Ano, můžu to potvrdit). Fotím, ale zatím většinou jen tak sám pro sebe. Několik fotek se ale už také objevilo v Prostoru.

Čím bys jednou chtěl být? Víš, jsi ještě dost mladý, ale i tak: máš něco vysněného?

Nechtěl bych být asi profesionálním hercem, i když se mi to jinak hrozně líbí. Více mne láká muzika, představuju si, že jednou budu hrát v nějaké kapele, kterou povedu. Když se tak zamyslím, docela mě láká možnost, spojení herectví s hudbou. A hrozně rád bych jednou cestoval. Přeju si navštívit New York, ale i exotické země mimo Evropu. No, uvidíme.

Sport? Jsi jak ušitý z hadích ocasů, určitě ti jdou i tyhle činnosti.

Nechci se chlubit, ale docela mi jde také sport. Nikdy jsem třeba nehrál florbal, ale pak mi jednou jeden kluk na chvíli půjčil florbalovou hůl, zkusil jsem to a šlo mi to. Jenom na to nemám moc času. Když mám volno, tak si raději stahuju hudbu nebo dělám herní videa na PC.

Co ještě o sobě chceš říci? Máš například sourozence?

Chodím do čtvrté třídy na ZŠ Františkovy Lázně, zatím jsem nedostal horší známku než trojku. Mám dvě starší sestry, jsou už dospělé: Lucce je 26 let, má dva malé kluky, Petře je 24 let a má už taky kluka. Jsem tedy trojnásobný strejda.

Ptala se Jaroslava Rymešová

Filip Skribek (J.T.)

S potěšením, a vlastně už krátce po uzávěrci, sdělujeme, že se Filip vyznamenal i v ústředním kole soutěže ve hře na elektronické klávesové nástroje, která se konala ve dnech 26.—28. dubna v ZUŠ Zbyňka Mrkose v Brně a z moravské metropole přivezl do Františkových Lázní první místo.

Gratulujeme jemu i jeho panu učiteli Vladimíru Hrinkovi za vzornou reprezentaci školy.

Totéž platí i pro další žáky a jejich učitele, kteří „bodovali“ v krajských i ústředních kolech. S některými vás stručně seznámíme na další stránce těchto novin.

V příštím vydání Prostoru, které by mělo vyjít před koncem školního roku, přineseme podrobnější zpravodajství doplněné o rozhovory s dalšími úspěšnými žáky, včetně rozhovoru s panem učitelem Vladimírem Hrinkem.

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejích učitelích stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu: www.zusfrantiskovylazne.cz

Rozhovor s úspěšným akordeonistou Petrem Kučerou

V krajském kole Národní soutěže ZUŠ ve hře na akordeon se umístili, každý ve své kategorii, na druhém místě hned dva žáci naší školy: Štěpán Plachý (5 let) a Petr Kučera, oba ze třídy pana zástupce Bohumila Polívky. Pozvali jsme k nám do redakce Petra Kučera, protože na rozdíl od kamaráda si na nás mohl udělat trochu času. Výborně tedy reprezentoval ZUŠ Františkovy Lázně, kam chodí. A tady jsou naše otázky.

Jméno: Petr Kučera

Věk: 13 let

Škola: Základní škola Hazlov

Třída: Chodím do 7. třídy

Oblíbená barva: černá

Oblíbené jídlo: Rizoto

Na jaký nástroj hraješ: Hraju na akordeon

Jaký jsi ročník: Jsem v 5. ročníku

Kdo je tvůj učitel v ZUŠ: B. Polívka

Proč jsi si vybral zrovna tento nástroj: Vybral jsem si tento nástroj, protože se mi líbí a hrál na něj také můj dědeček i strýc.

Jaké kolo to bylo: 3. kolo, krajské Národní soutěže ve hře na akordeon

Kde se soutěž konala: V Základní umělecké škole Mariánské Lázně

Kdy to bylo: 22. března 2013

Na jakém místě jsi skončil: Na 2. místě ve 4. kategorii.

Jak na tebe působila ta soutěž: Působila na mě pěkně!

Co jsi vyhrál: Vyhrál jsem flashku, hrníček, záložku do knížky a bonboniéru.

Na snímku Filipa Skribka jeden ze dvou úspěšných akordeonistů Petr Kučera z Hazlova se svým panem učitelem Bohumilem Polívkou.

... a to ještě není všechno. Bodovali také další žáci

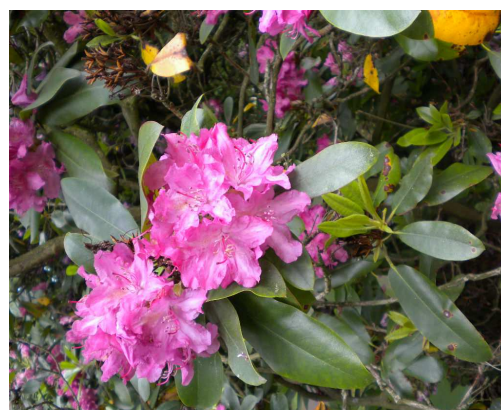
Zatím, protože uzávěrka je uzávěrka, a kromě toho některé soutěže teprve ještě proběhnou (například ústřední kolo národní soutěže v komorní hře s převahou smyčkových nástrojů, kam postoupili tři naši žáci se koná ve dnech 17.-19. května v Jindřichově Hradci) jenom ve stručnosti informujeme o dalších úspěších žáků naší školy.

V krajském kole soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčkových nástrojů, které se konalo v ZUŠ Bečov nad Teplou, získalo diplom za 1. cenu s postupem do ústředního kola v Jindřichově Hradci Klavírní trio ve složení: **Jana Vondráčková** (housle), **Cyril Pimek** (violoncello) a **Marie Valíčková** (klavír). Všichni jsou ze třídy paní učitelky **Zuzany Puchelové**.

Držíme palce!!!

Z ústředního kola v komorní hře s převahou dechových nástrojů, která proběhlo ve dnech 19.-20. dubna na ZUŠ v Liberci si druhé místo (kategorie I.b) přivezlo trumpetové duo ve složení **Ondřej Kolář** a **Vladimír Kolář**. Bratři jsou žáky pana učitele **Jana Kováře**.

Čestné uznání v VI. kategorii I. Soutěžní přehlídky literárně dramatického oboru v krajském kole v Ostrově nad Ohří získali žáci dramatického oboru naší ZUŠ pod vedením paní učitelky **Jarmily Markové** za představení Štědrý večer.

Všem posíláme na závěr jako poděkování i blahopřání alespoň nafocenu moc pěknou kytičku (vykvetla ve zdejším parku) a přeje-me, aby se jim dařilo i v tom nastávajícím posledním dvouměsíčním finiši soutěží a přehlídek (a jak jsme již slíbili, budeme ještě nežli zazvoní naposledy před prázdninami o všech a všem podrobněji informovat).

Tak ať se vede. To vám přeje všichni redaktoři Prostoru (abecedně): Denisa, Filip, Heidi, Jana, Pavlína a Petra.

Pan šéfredaktor Vladimír Kučera ukazuje našim redaktorkám (zleva) Janě Pěčové a Heidi Richterové, jak vznikají noviny.

V sobotu 13. dubna jsme Heidi, já a paní učitelka měly příležitost podívat se do Chebského deníku. Bylo to velmi zajímavé, pan Kučera nám ukázal jak taková práce vypadá a že je velmi náročná. Není to žádná lehárna. Každý novinář si musí vymyslet téma, o kterém bude psát. Vymyslet si zajímavý námět, aby to lidi zaujalo a přečetli si to. Dále musí zajet na místo kde se ta určitá věc koná nebo konala. A následně pak udělat fotky, případně i rozhovory. Práce to musí být jistě náročná, ale není nad to dělat práci, která vás baví a děláte ji s láskou!

Jana P.

Poučení pro pejskaře

Pozitíí pojedeme pro psa. Pěkné počasí, pohoda. Pes – přítel pána. Proč? Proč právě pes?! Prý pozorně poslouchá povely, pokyny, příkazy páníčka. Pomáhá při pesimismu, poskytuje potěšení. Pokud přec pozlobí, pokouše, poničí páníčkovy pantofle, potřebuje potrestání, protože potom přestane. Pokud pocítíte polepšení, podejte pamlsek, pohladte, podrbajte, pěkně pochvalte. Při pedagogickém působení postupujte pečlivě podle příslušného plemene psa. Podle potřeby prozkoušejte povely: posad', polož, popros, přines, pusť, podej pac. Postačí podávat při povedeném povelu pamlsek, pak poplácat po plecích. Padesát procent psů potřebuje pelíšek, polovině postačí příkrývka při prochladlé podlaze, popřípadě psí přístřešek. Pokud psík potrápí pohybové problémy, pelíchání, pšouky, paraziti, psinka, parvoviroza, poskakující potvůrky, potřebujete psího pediatra. Při poranění páteře, pánve, popřípadě popáleninách pacek poskytněte první pomoc. Psi potřebují pohotovou procházku před pokaáním, počůráním. Pokud půjdete pozdě, pošpiní podlahu. Pak pouze pečlivě poklidte Prosavonem. Přeji pěkné pořízení!

Panička

Šárka Rubášová (Šárka je z literárně-dramatického oboru ve třídě paní učitelky Jarmily Markové. Také ona napsala několik pěkných příspěvků, které byly zaslány do soutěže na téma Domáci mazlíček spolu s pracemi našich redaktorů).

Můj domácí mazlíček je pes. Je velmi poslušný, hravý, neposedný, roztomilý, ale někdy bývá také trochu divoký a zlobivý. Má krásnou a hladkou hnědočernou srst a stejně tmavě hnědé zářící oči. A když už je řeč o tom pejskovi, musím vám ho blíže představit. Jmenuje se Akim. Proč jsem ho pojmenovala právě tak? Protože v době, kdy mi ho rodiče koupili, odstěhoval se můj kamarád, kterému jsme všichni říkali Akim. Byl hodně fajn, a také se mi na něm líbilo to jméno.

Chtěla bych vám také říci, proč mi rodiče pejska koupili. Většinou jsem se vracela ze školy do prázdného domu a byla jsem celé odpoledne sama, neboť rodiče byli v práci. A tak jsem se v prázdném bytě jenom koukala na televizi, bývalo mi smutno a usmívala jsem se, až když se maminka s tatínkem vrátili domů. Po večeri jsem vždycky odešla do svého pokoje. Když ke mně mamka přišla dát mi dobrou noc, vždycky se zamyšleně dívala na fotografii, kde jsem držela a objímala svého plyšového pejska, kterého jsem dostala, když mi bylo pět let. A tak si moje mamka uvědomila, že jsem asi hodně smutná, když jsem sama doma.

Potom jsem měla svátek a rodiče měli volno. Řekli mi, že pojedou do Mariánských Lázní a že s nimi nemůžu. Tak jsem šla smutně do svého pokoje, dívala se z okna jak rodiče nasedají do auta, vyjíždějí na silnici a po chvíli už je zakryly houštiny voňavých keřů.

Po tvářích mi tekly slzy. Valily se jako řeka poté, kdy někdo zbořil přehradu. Nechápal jsem, proč mne zase nechali samotnou, zlobila se a celou dobu jsem nevěděla, že mi naši jeli koupit štěně. Když už byl čas na oběd, naši se vrátili a řekli mi, že mám zavřít oči. Já odmítla, protože jsem měla oči od pláče hrozně červené. A tak jsem se jen otočila zády - a potom, když jsem se otočila zase zpátky a podívala se opět na rodiče, tak jsem skrze slzy uviděla v matčiných rukou roztomilé štěně. Mělo hlavičku velkou jako klubíčko vlny na šití a v něm čumáček jako černý knoflíček. A mě místo slz smutku a vzteku najednou tekly po tvářích slzy radosti. Jak jsem ho muchlala a hladila, najednou jsem se zarazila nad tím, co jsem viděla na jeho krku. „Mami, proč má to štěně na krku v chlupech ústřížek, který vypadá jako jablíčko?“

„Víš, my jsme to štěně měli objednané už dávno,“ řekli mi naši, „hned, jak zjistili, že jsi smutná. A když se štěně narodila a my si vybrali právě tohle, tak ho jeho majitel označil tak, že mu na krku vystříhl do kožíšku maličké kolečko. To, abychom ho hned poznali a věděli, že to je ten tvůj pejsk...“

Byla jsem udivená a nechápala jsem, jak přede mnou rodiče utajili, že pro něj měli už dávno doma nakoupené kousací hračky, míčky a dokonce i obojek s vodítkem. Mamka mi před spaním říkala, že jestli budu šťastná, tak budou oba s tatínkem také.

Akim je německý ovčák. Nejdřív jsem se trochu bála, myslela jsem, že tohle plemeno není hodné na děti, ale není to vůbec pravda. Vyrostl, ale zůstal pro mne i ke mně stejný, jako když byl ještě štěně.

Mám Akima hodně ráda. Jsem šťastná, že ho mám. Když jsem doma sama, už nejsem smutná. Taky on, když je přes den zavřený v kotci, tak taky brečí, ale jakmile přijdu ze školy, hned ho pustím, a když si spolu hrajeme, cítím se zase jako malá, pětiletá holka, která prožívá svoje velká dobrodružství.

Vždyť pes je opravdu nejlepším přítelem člověka. Vždycky jsem to slyšela, teď už to vím. Myslím to opravdu vážně. Akim není jen pes, je to i báječný kamarád.

Pavlinka N.

Proč je voda drahocenná?

Dokončení ze str. 1

Jelikož i naše vesnice leží u řeky, dost často se díky velkým lijákům rozvodní. Poslední povodeň, která nadělala asi nejvíce škody a zasáhla hodně velkou oblast, včetně hlavního města, bylo to tak před necelými 2 nebo 3 roky. Možná to bylo i déle, už si to tak přesně nepamatuji. Tenkrát nám i známí zpěváci jako např. Rihanna, Miley Cyrus, Pink, Justin Bieber a mnozí další nazpívali písničku: We are the word for Haiti.

Škody nadělala hodně, museli se i přestavovat baráky. Taky se chci zmínit, že kvůli nějakým vichřicím, si musíme občas obstarávat ve městě i střechy na naše domy.

Voda je tady sice na jednu stranu hodně vzácná, ale na druhou stranu nám ohrožuje naše životy a zdraví.

Děkuji za dopis i za otázky, které potěšily pro tvůj zájem a jsem s pozdravem

Tvoje vzdálená kamarádka Alex J.

A co o vodě napsal Filip?

Milý Pavle,

byl jsem o prázdninách u moře, a tak jsem se zamyslel nad tím, proč je tak velké, když k němu lidi jezdí jenom na prázdniny a napít se z něho stejně nemůžou?

Voda je drahocenná z toho důvodu, že kdyby nebyla voda, nikdy bychom se nemohli napít a vlastně ani vzniknout. Veškerý život, tedy zvířata, rostliny i my lidi jsme vznikli ve vodě. Když se tak zamyslím, tak jsem vlastně taky z vody.

Naší planetu někdy nazýváme modrou planetou z toho důvodu, že tři čtvrtiny planety je pokrytá vodou.

Proč je tedy voda tak drahocenná, když je jí všude tolik? Tuhle otázku jsem si sám už několikrát pokládal, ale abych řekl pravdu, nikdy jsem na to tak úplně nepřišel. Jen vím, že tohle bych bez vody nikdy nepsal, protože bez vody bych ani já, ani nikdo nebyl na světě.

Vraťme se o takových 40 000 let zpátky před náš letočet. Lidi se teprve vyvíjeli a bez vody by toho moc neměli. Voda pro ně byla darem, stejně jako pro nás. Jenomže někteří lidé si to neuvědomují. Proč nejsme jako pralidi a nevážíme si vody stejně jako oni? Většina pralidských táborů se rozkládala taky u vody.

Na světě je hodně vody a my ji máme jako samozřejmost. A to není správné. A tak znova říkám „VODY NENÍ NEKONEČNO, TAK PROČ JÍ NĚKDY DOKONCE I ZBYTEČNĚ PLÝTVÁME?!“

S pozdravem Tvůj kamarád Filip

Názor Denisy (s troškou humoru na závěr)

Pro: emily.hulka@gmail.cz

Předmět: čti, a pořádně!!!!!!

Ahoj Emily!

Prakticky nemám o čem ti psát, tak ti napíšu na téma, které do nás teď cpou ve škole. Taky jsem myslela, že jsou to blbiny, ale když o tom přemýšlím, tak najednou mám z toho úplně jiné dojmy. Nežlob se, přečti si to celé a zamysli se taky.

Voda. Jsou lidi, kteří vodu používají jen na mytí, vaření a prostě na domácí práce. Jenže jsou další lidé, kteří vodu taky potřebují, ale nemají. Takoví jsou v Africe. Každoročně jim různé nadace poskytnou oblečení, jídlo, očkování a jiné věci, jenže voda...? Musí se shánět peníze, aby se mohli vrtat studny, a ne vždy to jde.

My tady v Evropě docela plýtváme vodou. Pokládáme za úplně normální, že se denně sprchujeme, máme splachovací toalety, používáme pračky nebo myčky nádobí. Máme-li žízeň, tak prostě jen otočíme kohoutek. Kolik vody přitom všem pak proteče, úplně zbytečně a bez užitku do odpadu.

Tam v Africe jsou všichni ochotni se napít třeba ze špinavé řeky, aby přežili (ačkoliv to nemá žádný smysl, jelikož je v té vodě žije spousta bakterií a jejich organismus je tak oslabený, že na obranu nemá žádnou šanci. Často umírají a často umírají hlavně malé děti).

Díky bohu, nejsme sto let za opicemi a skoro každá škola adoptuje africké dítě na dálku. Tím alespoň zachráníme jeden život. Podle mě, i když se dítěte nemůžeme dotknout, to cenu má a vysokou.

Abych pravdu řekla, obdivuji nějaké celebrity za to, že se vykašlou na bohatství a na počítání každé mince a nejsou tak sobečtí, aby se skrbili nad obnosem peněz, který pak doputuje až do Afriky a pomůže těm, kdo tu pomoc potřebují.

Proto se obracím nejen k tobě Emily, ale i k dalším, aby si vzali moje slova do hlavy i k srdci. Pomáhat má smysl, to mi věř. I když jde jen o - podle někoho - blbou vodu, které je všude dost. NENÍ!!! Ano, poslední slovo mám já! Ti lidé vám budou vděční.

*P.S. Dík, že sis to přečetla až do konce. A víš proč ti o tom píšu? Aby sis to přečetla a něco jsi se dozvěděla a... taky proto, že jsem doma a je tady tvůj bratr. Já mu otevřela v ručníku (koupala jsem se) a teď se chce se mnou dodívat na Titanic, který nevypnula Cristina se svým přítelem. Udělej něco!!! AŤ OKAMŽITĚ VYPADNE!
Díky moc.*

Papa, Denisa

Moje kočka Nelinka

Můj domácí mazlíček je kočka! Jmenuje se Nelinka. Je moc hodná, ale když k ní přijde kterékoli z jejích mládětek, tak začne být naštvaná kvůli tomu, že nemůže být sama. Má totiž strašně ráda klid.

Má kočička je fakt milá a neublízí, to je pravda, ale je také hrozně náladová - někdy má dobrou náladu a někdy strašně špatnou. A když má zrovna tu špatnou, tak se pere s každým tvorem, který jí stojí v cestě. Třeba náš pes se Nelinky teď dost bojí, protože Nelča měla koťata, a to opravdu neměla náladu na žádného psa. A já se tomu jen dívám, že náš pes, který je o hodně větší, prchá před malou kočkou.

Nelinku už máme přesně rok. Dostala jsem ji teprve, když jí byly 3 měsíce. Byla ještě strašně malinká roztomilá a pořád mi trhala oblečení. Nevím, jak to dokázala, když neměla ještě pořádnou sílu. Ale dokázala to! A jednou jsem ji dlouho hledala... No jen to zkuste najít černošedou kočku v bytě, který není dost osvětlený. Já to skoro nedokázala. Nelu jsem našla až teprve večer, když jsem šla spát. Ležela v mé posteli. Moc jsem se tomu s rodiči nasmála.

Když už jí byl rok, tak jsme se přestěhovali z paneláku do domku, a tam to všechno začalo. Bylo to v létě. Nela zmizela. My jsme se báli, protože několik týdnů se vůbec neozvala. Prázdniny skončily, začala jsem zase chodit do školy a Nelinka se ukázala. Byla tlustá, a tak jsem si říkala, že se asi jenom někde přežrala myší, ale ty další týdny byla pořád tlustší a tlustší, až to bylo dost podezřelé. No a jednou to prasklo. Tajemství tlustého břicha bylo odhaleno! Jednou jsem se totiž ráno probudila a uviděla na své peřině Nelču. Nejprve jsem si ničeho zvláštního nevšimla. Chtělo se mi ještě spát, a tak jsem ji ignorovala. Zrovna, když jsem se chtěla víc zabalit do příkrývky, jsem si všimla, že je deka mokrá. Chtěla jsem jí pořádně vynadat, že se vymočila zrovna na moji peřinu. A pak jsem to uviděla! Nelinku jsem vzala do rukou a spatřila jsem tři malé křičící tvory, kteří brečeli kvůli tomu, že jsem jim vzala maminku.

Byla jsem šťastná, že vidím Nelinku a že má u sebe koťátka. Moc hezky se o ně starala. Je to prostě moje kočička, ta Nela.

Ve dvou letech jsme si řekli, že ji radši necháme vykastrovat, aby se znovu nezatoulala a aby neměla další koťátka. Takže teď je vykastrovaná a je hodnější nežli dřív. I když pořád platí, že nemá-li náladu, je hrozná a klidně by někoho svými ostrými drápkami pořádně pořezala. Tak pozor, ať se vám nic takového nestane.

Heidemarie Richterová

Malé zamyšlení nad vztahem lidí ke zvířatům

Já si myslím, že v dnešní době nemá mnoho lidí na zvířata čas. Kromě toho, že si sice spousta lidí zvíře pořídí, brzy většina z nich zjistí, že je třeba, aby se zvířeti věnovali, a to se jim nechce. Někteří lidé prostě ztratí zájem, nechťejí se zvířetem zabývat a uklízet po něm, zvláště když mají děti. Ale já si přesto myslím, že mít doma zvíře je dost důležité. Vytvoříte mezi sebou pouto, máte pro koho žít, a je to taky další, velmi důležitý člen rodiny.

V dnešní době je velký počet případů, kdy se týrají psi a jiná zvířata. Podle mého názoru bychom se na to měli dívat stejně, jako kdyby to samé udělali člověku. Protože ten, kdo je schopný udělat něco tak krutého zvířeti, tak to podle mne bez problémů zvládne udělat i člověku. A to, jak se dnes konají psí zápasy, to je něco tak odporného, že je moc těžké představit si, co se takovým lidem přitom honí hlavou.

Taky jsem silně proti pytláčení. Myslivost mi také moc nevyhovuje, i když chápu, že bez ní by se zvěř přemnožila a také vím, že myslivci mají dané přesné termíny, kdy a jakou zvěř mohou střílet. Stejně je mi to ale líto. A pytláky, kteří střílejí zvěř už jen pro peníze a nic jiného je nezajímá, tak ty bych na hodně dlouho zavírala.

Nevidím ani jeden rozdíl mezi zabitím psa a zavražděním člověka. Dokonce jsou i tací lidé, kteří když vidí v televizi zabitého psa, tak pláčou a zabitý člověk s nimi zdaleka tolik nehne. Možná je to tím, že člověk je daleko víc chráněný zákony a má daleko větší možnosti, jak se bránit. Zvíře je naprosto bezbranné. A tu větu: "Já jím všechno...", kterou někdy uslyšíte, když se zeptáte někoho, jestli má rád psy, tak z té se mi dělá opravdu zle. Vždycky si za tím představím nějakého chudáčka.

Ale na druhou stranu je v poslední době taky spousta lepších příběhů a naštěstí se častěji zveřejňují příklady charity a dobrých věcí dělaných pro zvířata. Tím chci říct, že bychom se měli ke zvířatům chovat hezky a mít zvíře bych přála snad každému, protože je to něco nádherného: vytvořit pouto mezi sebou a zvířetem a ochočit si ho!

Jana Pěčová

Plán akcí ZUŠ na měsíce květen a červen 2013

12.5.	10.00	Divadlo B. Němcové	9.6.	10.00	Divadlo B. Němcové
Koncert pro maminky			Coco Chanel - Cesta k úspěchu - divadelní představení žáků LDO s módní přehlídkou VO Oděvní tvorby a hudebními vstupy žáků HO		
17.-19.5.		ZUŠ Jindřichův Hradec	11.6.	9.00 a 10.00	Sál ZUŠ
Celostátní kolo soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů			Výchovné koncerty pro MŠ		
26.5.	10.00	Divadlo B. Němcové	11.6	14.00	Sál ZUŠ
Školní koncert			ZÁPIS ŽÁKŮ DO ZUŠ		
30.5. - 2.6.		ZUŠ Litvínov	14.6.	19.00	Divadlo B. Němcové
Celostátní kolo soutěže LDO			Vystoupení žáků Tanečního oddělení		
31.5.	19.00	Divadlo B. Němcové	16.6.	odpoledne	Adorf (SRN)
Absolventský koncert			Společný koncert našich žáků a žáků hud. školy Adorf		
1.6.	19.00	Císařské Lázně	21.6.	15.00 - 18.00	LD Belveder - terasa
Absolventský koncert			Den hudby - vystoupení žáků naší školy		
2. 6.	10.00	Divadlo B. Němcové			
Koncert rodiče s dětmi					
3.-14. 6.		Sál ZUŠ			
Závěrečné a postupové zkoušky					<i>Jste všichni srdečně zváni.</i>

Román na pokračování • Román na pokračování • Román na pokračování

II. Sakra!

Vanessa nepochodovala do Alirénina pokoje: „Vstávat, zvesela.“

„To není pravda,“ konstatovala Alirén a přetáhla si peřinu přes hlavu.

Vanessa jí ale přikrývku sebrala. „Dělej Ali, Rajne a Arras jsou už dole.“

„Je půlnoc, hodina duchů,“ zaskučela Alirén a pokusila se vydobýt svou přikrývku zpět. Bez úspěchu.

„Ne, je sedm a deset minut,“ opravila ji Vanessa a přikrývku prohodila na chodbu dveřmi.

„Já ale vidím strašidlo,“ poznamenala Alirén jízlivě a hleděla na sestru v županu a neučesanou. Vanessa s ní ale neměla žádné slitování. „Vstávej!“ poručila. Chtě nechtě musela Alirén vylézt. Se skučením po čtyřech vyklopýtala z pokoje.

„A nedělej z toho takový divadlo!“ Vanessin hlas jí dlouho zněl v uších. Naproti vycházel Arras, taky v pyžamu a rozešpalý. „Vanesso, říkalas, že Arras je už dole...!“ Arras se uchechtl. Vanessa vyšla z pokojíku.

„No, ale říct to můžu,“ s úsměvem se ztratila dole v kuchyni.

Mezitím už Arras dostával opravdový záchvat smíchu.

„Na čí straně vlastně jseš?“ vyštěkla Alirén. Arras stále nebyl schopen slova, tak se chystala zmizet v koupelně. Útěk se jí podařil. Arras se ještě chvilku smál a pak mu to došlo. „Děleeeeeeej... Jseš tam už hodinuuuuu!“ Když mu neodpovídala zabušil na dveře, žádná reakce. Trochu naštvaný se odporoučel pryč.

O půl hodiny později se Alirén pakovala z koupelny. Prošla knihovnou a vešla do kuchyně. U sporáku stála hospodyně a něco vařila. Alirén přišla blíž. V hrnci se vařila divně páchnoucí směs se světle šedou barvou. „Chystáš se tapetovat?“ otázala se drze. Hospodyně, paní Brunhildová byla postarší žena se zrzavými vlasy a mořem pih. Alirén, Arrase a Rajnerén znala přes deset let. Kvůli věčnému švitoření jí děti dali jméno Pusinka.

„Ne, to je ovesná kaše, pro vás děti důležitá.“

S dusáním se přičítala Rajnerén. Okamžitě své mladší sestře zvěstovala: „Slyšelas, že městský blázinec u nás otevřel po-bočku?“ Alirén se rozchechtala, ale do smíchu jí moc nebylo. Zároveň se jí ulevilo, že jí sestra včerejšek odpustila.

V tu ránu se zase ozval Arras: „Alirén, já tě zabiju... to si odpykáš“

„Ať už jde o cokoli, nemám s tím nic společného!“ (Ali věděla, že svému bráškově ASI vypotřebovala teplou vodu)

„Ty by sis přála ,aby s tím neměla nic společného.“

„Vždyť to povídám“ zařvala naposledy Alirén, pak se naklonila k Rajnerén: „Máš páru, o čem to zas žvaní?“

Rajne jen pokrčila rameny. Aby zažehnula sourozeneckou válku přestala si Pusinka hledět „směsi na tapetování“ a vyšla vstříc schodům. „Snídaně Arríku“ zašvitořila. Arras okamžitě zrudl až k patám. Za to sestry dostaly záchvat smíchu.

Když se všichni usadili kolem kulatého stolu čili - Bartoloměj, Vanessa, Rajnerén a Alirén. Bartoloměj si odkašlal, jako by chtěl říct dlouhý a hlavně nudný proslov. „Noo, děti...“ dál se nedostal jelikož se ozval Arras že už nejsou žádné děti.

„Dobře...“ na Bartolomějově čele se objevily první kapičky potu. „Vanessa a já chceme pár dní odpočinku a ...“ Dál se opět nedostal, protože se ozval Rajnerénin hlas: „Nee, babička na pochodu“ zaječela.

Vanessa bouchla pěstí do stolu. „Ne, babička je v lázních, a všechny tety, co mají dost silný nervy taky!“

„A sestřenice dostala plané neštovice,“ dodal Bartoloměj.

Dál se nedostali, vyrušila je Pusinka která přitáhla kompletní snídani a zvonění telefonu, za kterým vystartovala Vanessa...

Pokračování příště